

som må anses for at være unødigt skadevoldende eller for at ramme i flæng. (Beslutningsforslag nr. B 93).

Den første sag på dagsordenen var:

1) **Spørgsmål til ministrene.**

Spm. nr. S 1286

1) Til statsministeren af:

Keld Albrechtsen (EL):

»Hvilke konsekvenser drager statsministeren af offentliggørelsen af H.C. Hansens brev af 20. marts 1958 til USA's ambassadør i København?«

Keld Albrechtsen (EL):

Nu er der jo dukket et nyt H.C. Hansen-brev op. Det er jo spændende at se, hvor mange breve H.C. Hansen i virkeligheden har skrevet til amerikanerne.

Dette brev viser, at de konklusioner, der var i den såkaldte Zieglerrapport om tvangsforflytningen i Thule, ikke holder. Det viser også, at det var ikke USA, der stod i vejen for en løsning af erstatningssagen; det har været skiftende danske regeringer, der ikke har haft viljen til at løse erstatningssagen på en værdig måde.

Derfor håber jeg selvfølgelig, at statsministeren i dag klart vil tilkendegive over for Folketinget og over for den grønlandske befolkning, at man undskylder, hvad der skete, da befolkningen blev tvangsforflyttet, og at man er indstillet på at løse erstatningssagen på en værdig måde.

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Det var nu ikke helt det, der blev spurgt om, men lad mig prøve at svare på det, der blev spurgt om.

Vi skriver som sagt historie. Vi er ikke i Thule, vi er i Sydgrønland. H.C. Hansens brev fra den 20. marts 1958 til USA's ambassadør i København, Val Peterson, er faktisk behandlet i DUPI's hvidbog, side 351, i forbindelse med en redegørelse om etableringen af det såkaldte Distant Early Warning Line-system i det sydlige Grønland med Sønder Strømfjord som støttebase, endvidere omtalt på side 346-352. Brevet er i øvrigt optrykt som bilag nr. 67 på side 361 i bilagsbindene.

Som det fremgår af DUPI's hvidbog, må brevet ses som en del af den aftale, som den 20. marts 1958 blev indgået med USA's regering om etablering af DEW-Line-anlæggene i Grønland.

I brevet til ambassadør Peterson omtaler H.C. Hansen den danske regerings hensigt om at anmode Landsrådet om en udtalelse om projektet. H.C. Hansen henviste endvidere til, at den danske regering under forhandlingerne med USA var gået ud fra, at etableringen af DEW-Line ikke ville medføre nogen omkostninger for Danmark.

Man gik således ud fra, at den amerikanske regering ville være rede til at afholde udgifterne i forbindelse med en eventuel flytning af grønlandske bopladser og til at kompensere fangerne for tab af jagt- og fiskerirettigheder. H.C. Hansen slutter med at erindre om, at den amerikanske delegation ikke havde rejst indvendinger mod dette under forhandlingerne.

Landsrådet erklærer sig den 7. august 1958 indforstået med oprettelse af DEW-Line-områderne.

Spørgsmålet om erstatning blev imidlertid ikke aktuelt, idet flytningen af grønlandske bopladser i forbindelse med etableringen af DEW-Line ikke fandt sted. Og som sagt, da der aldrig skete nogen flytning, blev spørgsmålet om eventuel erstatning derfor ikke aktuelt.

På den baggrund agter jeg ikke at drage konsekvenser af H.C. Hansens brev, som jeg nævnte er udførligt behandlet i DUPI's hvidbog.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil gerne spørge statsministeren, om det ikke er korrekt, at der både i forbindelse med den oprindelige tvangsforflytning, hvor der jo var tale om en regulær flytning, og hvor jeg har fået oplysninger om, at man faktisk dengang havde erstatningsproblemet oppe, og også senere i forbindelse med den sag, statsministeren er inde på, var konsekvenser for fangstområderne, således at det faktisk ikke er korrekt at sige, at der ikke var erstatningsmæssige konsekvenser.

Så vil jeg gerne spørge, hvad statsministeren nu konkret vil gøre for at få løst erstatningsspørgsmålet. Jeg har forstået, at statsministeren har givet tilsagn om bygningen af en flyveplads, men statsministeren er vel enig i, at det med flyvepladsen ikke har noget med erstatningssagen at gøre. Erstatningssagen vil jo givetvis blive rejst ved domstolene af den forening, som repræsenterer de pårørende og deres efterkommere.